

A krassniki győzelem híre a fővárosban.

Budapestről jelentik: A polgármester ma a következő hirdetményt ragasztatta ki a főváros területén:

A polgármester örömmel adja hírül a székesfőváros közönségének a hiteles jelentést, hogy vitéz hadaink Orosz-Lengyelországban Krasnik mellett hatalmas ütközetben több orosz hadtestet vertek meg. A csata három napig, mintegy hatvan kilométer széles vonalon folyt és tegnap végződött. Csapataink teljes és fényes győzelmével az oroszokat minden állásukban megverték. 3000 foglyot ejtettek, három zászlót, husz ágyut és hét darab fogatos gépfegyvert zsákmányoltak. A megvert ellenség fejvesztetten menekült Lublin felé. Örülünk a büszke kezdetnek, mely méltán sorakozik hatalmas szövetségeseinknek a nyugati harctéren kivívott diadalaihoz. Bizzunk a további sikerben és minden érzésünk és reményünk legyen az ellenséget üldöző csapatainkkal.

Belgium német főkörmányzója.

Berlin augusztus 26. A Wolff-ügynökség jelenti: A belgiumi okkupált területek főkörmányzójává a császár **Goltz** báró tábornagyot nevezte ki, aki tevékenységének megkezdésére már Belgiumba utazott.

Angol tábornok lett a franciák főparancsnoka.

Bécs, augusztus 26. A Neue Freie Presse jelenti: Párisból Berlinbe érkezett jelentések szerint **French** tábornok, az angol hadsereg parancsnoka az északi francia haderőnek, tehát nemcsak az ottani angol csapatoknak, hanem az északi francia csapatoknak is főparancsnokává neveztetett ki. (Miniszterelnökség sajtóosztálya.)

A meiningeni herceg hősi halála.

Berlin, augusztus 26. A Wolff-ügynökség jelenti: Meiningen Frigyes herceget egy gránátlovás Namur előtt megölte. A herceg nagy részt vett Namur ostromának vezetésében és föladatának teljesítése közben hősi halált halt.

A német—magyar—osztrák szövetsége hűségjelvényei.

A történelemben is példátlan az az őszinte és önfeláldozó szövetségi hűség, amely Németország és az osztrák—magyar monarchia között fenn áll. Ennek a nemes szövetségnek hűi Músztrálására, most egy gyönyörű plakettet bocsátottak ki, mely a főváros közönsége körében rendkívül elterjedt. Az elárusításból befolyó jövedelem nemes és humanitárius célt szolgál azzal, hogy a megsebesült harcosaink szenvedéseit segít. A jelvények viselése pedig a lelkesedés kifejezése annak a történelmi jelentőségű szövetségnek, amely most a német, osztrák és magyar hadierők tüzkereztségében elvitázhatatlanul összeforr a csatamezőn. A jelvény megrendeléséért érdeklődők forduljanak a „Szövetségi hűség irodához“ Budapest, Papnövelde-utca 6.

Fehérneműt a katonáknak.

Szegeden erős mozgalom indult meg, hogy a sebesült katonákat ellássák a szükséges fehérneműekkel. Nagy a szükség ebben és bizony nem egy katona félig meztelenül szenved a betegágyon. Nemcsak új és jó, hanem használt és kiigazításra szoruló fehérneműket is szívesen fogadnak s a javítás munkáját szegedi uriaszonyok, elsősorban a feministák egyesületének tagjai vállalták el. Akik bármilyen fehérnemű dolgokat nélkülözhetnek, azok küldjék a Délvidéki Földmívelők Kálvária-utca 1. számú konviktusába.

Mit érez a katona a tűzvonalban.

— Elmondják a Szegedre hozott sebesültek. —

(Saját tudósítónktól.) A háborús világ egészen új perspektívát nyitott meg előttünk. Ez nemcsak abban nyilvánul meg, hogy mintegy villamos feszültséggel telt a levegő, amely vibrál az izgalomtól, hanem legbensőbb világunkban is új hangulatok, új érzelmek, új gondolatok ébredtek és élnek. Gondolatvilágunk új eszmékkel, sőt új eszményekkel termékenyült meg. Az öröm győzelmeink fölött, a fájdalom sebesültjeink látára, a hirsomj, a részvét, az áldozatkészség expanzív megnyilatkozása mind olyan új világ nekünk, akik a hosszas békében már szinte eltespedtünk. A szegedi életbe a legújabb szint a sebesültek érkezése hozta. Kötetre valót lehetne összeírni azokból a hírek-ből, amiket sebesültjeink hoztak a harcterről. Az egyik sebesült előadása nyomán tegnapi hireinket kiegészítjük a következőkkel:

— Sabác csinos város, mintegy tizenkétezer lakossal. Maga a város síkon fekszik és fölötte dombon emelkedik a régi vár, melynek katonai jelentősége egyáltalán nincs. Ezt a várost körülbelül ötezen foglaltuk el. Mikor beléptünk a város területére, **egy száz katona sem volt látható**. Legelső dolgunk a lakosság összeterelese volt. A férfiakat a templomokba zártuk, az asszonyokat és gyerekeket kávéházakba és vendéglőkbe internáltuk. Majd a piactéren **lövészárkokat ástunk és azokban nyolc gépfegyvert helyeztünk el**, melyek a piacra nyíló utcákba tátották torukat. Miután megtörténtek a legszükségesebb intézkedések és más csapataink is érkeztek utánunk a városba, minket tovább küldöttek, hogy a város környékét tisztítsuk meg az ellenségtől.

Érdekesen mesélte el ugyanez a sebesült a **komitácsik** operálását: Minden elképzelhető módon iparkodnak ezek csapatainkban kárt tenni. Voltak, akik **beletemetkeztek mocsarakba** s amint ezeken túlhaladtunk, kikeltek a sárból és **bombákat dobáltak ránk hátulról**. Találtunk magyar bakát, akinek kiszedték a beleit és sütőtököt raktak a hasüregébe. Mást meg felkoncoltak és paprikát hintettek kilószámra a beleibe. De ezen rémségek láttára jaj volt azoknak a komitácsiknak is, akik a mi kezeinkbe kerültek. Tanúja voltam egy jelenetnek, mikor egy 10—12 éves leány könyörögve a földre vetette magát egy kapitányunk előtt, hogy kimélik meg az életét. A kapitánynak megesett a szíve és kiadta a parancsot, hogy senki egy ujjal se merjen hozzányúlni a leányhoz. A leány halás is volt. Amint a kapitány hátat fordított neki, hátulról lelötte.

Arra a kérdésünkre, fájt-e nagyon a sebe, így válaszolt:

— Sebesülésemet jó ideig észre sem vettem. Egyszer csak éreztem, hogy odatapad a kezem a puskatusához, akkor láttam, hogy golyó találta a kezemet.

Csaknem ugyanígy nyilatkozott egy másik sebesült, akin nemesebb testrészek megsértése nélkül átfutott egy puskagolyó:

— Csak annyit éreztem, mintha hátulról valaki megrántott volna. Golyó volt, a mely elül hatolt belém és hátul a borjuszijban megakadt.

Egy harmadik sebesült elmondta, mit érzett az első golyók sivitása alkalmával:

— Az első pillanatban borzongott a hátam. De csakhamar elfogott a harciláz és

mitsem törődtem a golyók füttyülésével. Végül annyira meghiggadtam, hogy fekvőhelyemből kíváncsiskodva felemelkedtem, hogy lássam, honnan is jönnek ezek a golyók. Erre hátulról lerántott az egyik bajtársam, aki aggodalmaskodva figyelmeztetett:

— Józsí vigyázz, mert baj lesz!

És nem telt bele egy fél óra, megvolt a baj. Két ujjam között belefuródott egy golyó és a tenyeremen jött ki.

Azt az érzést illetőleg, **ami a harcosokat az ellenséges tüzelés első hallatára elfogja**, a sebesültek egyértelműen azt állítják, hogy az első percben csaknem minden katona a nyaka közé kapja a fejét. Az első ijedelem öntudatlan reflex mozgása ez. Azután szinte átmenet nélkül nekibátorodnak és csakhamar föl sem veszik a puskaropogást és ágyudörgést. Valami ellenállhatatlan belső kényszer hajtja őket előre, szembe az ellenséggel. A tiszteknek legtöbbször minden erélyükkel kell őket visszatartani, hogy vakon ne rohanjanak neki az ellenségnek vagy a — halálnak. Aki két-háromszor részt vett ilyen véres játékokban, annak az egész, mondhatni, számba tűnik föl.

A köznek tartozunk vele, hogy szerencsétlen sebesültjeinkkel kapcsolatban egy-két szót az **ápolónőkről** is szóljunk. A legtöbben közülök az önfeláldozás csodáit művelik. Éjjelt nappallá tesznek, sem sajnálnak sem időt, sem fáradságot és egész lényükkel a szent ügy szolgálatában állanak. Ezekkel szemben sajnos, vannak közöttük olyanok is, akiket tisztán a kíváncsiság tart a sebesültek mellett. Az egyik iskola tornateremben például, jobb oldalt, mindjárt az első helyen egy súlyosan sebesült katona fekszik. Három golyó érte. Arcán lázrózsák égnek. Szegény közelebb áll a halálhoz, mint az élethez. Senki sincs mellette. Ellenben ugyanebben a teremben egész kör képződött egy könnyen sebesült jóképű pesti fiú körül a — betegápolónőkből. Szinte heverésznek körülötte és úgy hallgatják a vitézi tetteket. Azt hisszük, mindenki egyetért abban velünk, hogy az önként vállalt ápolónői kötelességet is, sőt fokozott buzgalommal kellene teljesíteni. Nem mese kell most, hanem tett, szegény sebesültjeinknek pedig mindenekelőtt és mindenekfölött — segítség. Még **nincs késő**, azért tesszük a dolgot **most** szövé.

A kórházak előtt — különösen a délelőtti órákban — állandóan nagy tömeg ember áldogált. A közönség rendkívül áldozatkész és figyelmes a megsebesült katonákkal szemben. Megható és kedves jelenetek játszódnak le az utcán. Különösen gyümölcsöket, süteményt, cigarettát adogatnak fel a betegeknek az ablakokon keresztül. Megtörtént, hogy egy kisebb leányka, nyolc-tíz éves lehetett, egy katonának az ablakból leeresztett kenyérszákját telerakta gyümölcsössel és ezzel a mottóval indította azt utnak:

— Nesze, drága apám, egyél.

A közönség egyébként állandóan hordja a megsebesült katonáknak az ajándékokat, akik csak arra kérik, hogy a kiolvasott **magyar és német** lapokat — ahelyett, hogy eldobnák — juttassák el hozzájuk.